

Jesper Stein

Solo

Karakter Uitgevers B.V.

Dag 1

1

De ochtendgeluiden – skaters op de promenade, hardloopschoenen die de bestrating raakten, gelach en vrolijk geschreeuw van kinderen – werden over het water van Amager Strand gedragen. Axel Steen keek naar Emma, sloot zijn ogen en ging weer op de handdoek liggen, zich bewust van de koude druppels op zijn borstkas en schouders. De zomer was langzaam gekomen. Hij trok zich in zichzelf terug en probeerde zich voor alles af te sluiten, behalve de zon op zijn huid, de rust in zijn lichaam, het gevoel alsof zijn spieren smolten. Het was donker en kalm binnen in hem, en hij voelde zich wegzakken.

Ineens hoorde hij een zwakke stem te midden van de strandgeluiden. Hij vroeg zich af waar die vandaan kwam. Bevond de stem zich in zijn hoofd? Riep iemand om hulp? Was het zijn vrouw die hem huilend en wanhopig vanuit de duinen riep? Ze hadden een halfuur geleden thuis afscheid van elkaar genomen, dus zij kon het niet zijn. Hij luisterde met zijn ogen stijf dicht. Riep Emma hem? Zwak en wanhopig? Nee. Hij werd geroepen door een jongen. Axel dook op aan de andere kant van het geluid en besepte dat hij had geslapen.

Hij ging zitten en keek om zich heen. Er was niemand anders dan zijn twaalfjarige dochter en zij riep niet. Ze was verdiept in haar mobiel. Hij nam de omgeving in zich op – de duinen, de zwemmers – en luisterde opnieuw.

Emma keek naar hem. Ze had haar koptelefoon op en haar blik bleef op zijn gezicht hangen. Ze draaide haar handpalmen naar boven en rolde met haar ogen alsof ze wilde zeggen: Wat? Wat is er aan de hand?

Hij schudde zijn hoofd, probeerde de droom te vergeten. Er was voldoende om zijn aandacht op te richten. Na de lunch zou een werknemer met een vertrouwenspositie ontslagen worden en Zorn had gezegd dat

het zijn taak was om dat te doen. Hij had geen zin om daarover na te denken. Hij wilde vakantie hebben, met zijn gezin op het strand liggen, maar dat duurde helaas nog vier weken.

Hij keek naar de containerschepen, zeilboten en speedboten met witte strepen kielwater op de Øresund. Op de achtergrond zag hij Barsebäck en Turning Torso. Een gigantisch cruiseschip lag voor de Sontbrug en de vliegtuigen gleden perfect in balans naar de 22L, de oostelijke landingsbaan van de luchthaven. Hij keek ze na en zag twee, soms drie vliegtuigen aan de hemel boven de Øresund. Grote stad en strand. Een rustmoment in het zand, omringd door het pompende, hectische leven dat meedogenloos doorging.

Hij keek naar de krant die naast hem lag. ISLAMITISCHE STAAT HEEFT DE ANTIKE STAD PALMYRA INGENOMEN EN HEEFT 12 SYRISCHE SOLDATEN ONTHOOFD. AANGENOMEN WORDT DAT IS NU EEN GEBIED CONTROLEERT DAT OVEREENKOMT MET DE HELFT VAN SYRIË.

Hij keek op zijn horloge hoe laat het was. Ze moesten gaan. Emma had om 10.00 uur een afspraak. Hij gebaarde naar haar dat ze haar koptelefoon moest afzetten. Voordat hij iets kon zeggen, vroeg ze: 'Ben je blij met je nieuwe baan?'

'Ja, dat ben ik.'

'Net zoveel als met je oude baan?'

'Ja.'

'Wildest je geen politieagent meer zijn?'

'Nee, daar ben ik klaar mee.'

'Oké. Wat wil je het liefst? Dat ik verkering krijg met een meeuw die Vincent heet en die elke avond bij ons thuis komt eten, of dat ik nooit verkering krijg en nooit gelukkig word?'

'Ik hou niet zo van meeuwen.'

'Ja, maar papa...'

'Dan zal ik Vincent moeten accepteren. Ik wil graag dat je gelukkig wordt.'

'Oké, maar stel dat je moet kiezen tussen...'

'We moeten gaan, Emma, pak je spullen.'

2

Vicki hoorde een politiehond blaffen in de tunnel onder de Peder Lykkes Vej. Op het parkeerterrein stonden een ambulance, drie politiewagens en twee wagens van Forensische Opsporing. Ze controleerde haar gezicht in de achteruitkijkspiegel. Ze had rode spikkels aan beide kanten van haar neus en microscopisch kleine witte huidschilfers tussen haar wenkbrauwen. De dermatoloog had gezegd dat het een schimmelinfectie was. Ze likte aan haar wijsvinger en wreef over de huid zodat de witte schilfers verdwenen.

Ze stapte uit de auto. Het flatgebouw, de trots van Urbanplanen, was het symbool van het ergste betonnen getto van Amager. Ze keek naar de hoofdingang, waar twee agenten in uniform en een collega van de Afdeling voor Ernstige Misdrijven tegen Personen stonden. Vicki deed de auto op slot en liep naar hen toe. Ze had een naar voor gevoel.

‘De chef?’ vroeg de vrouw wier naam ze zich niet meteen kon herinneren. Ze was nieuw op de afdeling.

Ze knikte, bleef staan en keek naar de rijen balkons van verweerd beton. Zeventien etages achterbuurt. Ze huiverde door de herinnering aan de laatste keer dat ze hier was geweest. Dat was eveneens op een warme zomerochtend geweest. Ze was net bij Moordzaken begonnen en iemand was van de veertiende verdieping gesprongen. Hij had stemmen gehoord die hem hadden verzekerd dat hij kon vliegen. Ze keek naar de plek waar hij was terechtgekomen: op de fietsenrekken voor de wasserette. Ze had overgegeven in een struik.

‘Wie is het slachtoffer?’ vroeg ze.

‘Een vijftientwintigjarige dealer uit de buurt. Abdel El-Hassan. Hij is doodgestoken.’

‘Jij heet toch Bolette?’

‘Ja.’ Ze was hoogstens dertig en had een slaafse meisjesachtige glimlach die van een vijftienjarige had kunnen zijn.

‘Welkom op de afdeling. Is de forensische arts al aanwezig?’

‘Hij is bezig. Ga mee, dan laat ik je zien waar het is.’

Ze was een beetje te enthousiast.

Ze liepen via de hoofdingang naar binnen. Rechts hingen zes zwarte

borden met de namen van de bewoners. De etnische Denen domineerden duidelijk. Bolette haalde een bezoekerspas door de lezer aan de muur en twee glazen schuifdeuren gleden uit elkaar. Ze sloeg af naar rechts, bleef voor een lift staan en drukte op de knop. Boven de blauwe deuren hingen de letters K en P, en de cijfers van 1 tot 15. Cijfer 13 lichtte op.

Vicki keek om zich heen. Aan de muur hing een waarschuwing van de brandweer dat de bewoners geen fietsen op de verdiepingen mochten neerzetten. Het bericht werd geïllustreerd met een foto van een van de lange gangen van het gebouw met fietsen en rommel voor de deuren van de flats. Ze zag een bordje met het symbool voor videobewaking en wees ernaar. ‘Hebben jullie die gecontroleerd?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Bolette.

‘Informeer ernaar.’

Ze keek weer naar de rij cijfers boven de lift. Nu brandde de 9 en even later gingen de blauwe deuren open. In de lift zaten stoeltjes. Het gebouw was oorspronkelijk bedoeld geweest voor ouderen, maar men had al snel beseft dat een verzorgingstehuis in een flatgebouw een slecht idee was in geval van een evacuatie wegens brand. Tegenwoordig woonden er alcoholisten, geesteszieken en studenten in de kleine flats, en het enige dat de sloop in de weg stond was dat de bewoners van de 240 flats niet wilden vertrekken. Ze drukte op de knop van de kelderverdieping en zag dat ze de nagelriem helemaal weg gebeten had. Terwijl ze op de lift wachtte, keek ze naar de droge, rafelige huid rond de andere nagels en het opgedroogde bloed op de zijkant van haar duim. Ze moest er echt mee stoppen.

De deuren gleden open en ze kwam in een ruimte die vol stond met spullen die niemand meer wilde hebben. Een wijnrek van gasbeton, verroeste kerstbroodblikken, een bureaustoel met een gescheurde oranje rode rugleuning waar het schuimrubber uitpuilde, kapotte keukenelementen en een triplex boekenkast die betere dagen had gekend. Voor een open deur stonden twee agenten. Op de klapstoel naast hen zat BB, die een opengeklapte laptop op schoot had en met twee vingers op het toetsenbord hamerde. De moordspecialist van de forensische afdeling keek naar haar boven zijn legendarische dubbele brillenglazen waarvan de bovenste omhooggeklapt waren. Hij bromde iets wat als een begroeting klonk.

Vicki keek door de deuropening achter hen, waar het lijk zich blijk-

baar bevond. Drie technisch rechercheurs in witte overalls lagen op de vloer van een smalle gang die in de lengte door de kelder liep. De wanden van de gang bestonden uit grove planken met ventilatieopeningen op een hoogte van twee meter. In de houten wanden zaten deuren met diverse hangsloten en om de vijf meter was er een dwarsgang.

‘Zijn dit bergruimtes?’ vroeg ze aan BB.

‘Ja. Het zijn er 240. Er ligt allerlei rotzooi in de gangen, maar gelukkig ligt onze man vlakbij. Je moet daar naar rechts.’ BB wees naar de eerste dwarsgang.

Vicki trok schoenhoezen en rubberen handschoenen aan. Een agent noteerde dat ze naar binnen ging. Ze sloeg af naar de eerste dwarsgang. Op de cementvloer lagen twee technisch rechercheurs op hun knieën. De een fotografeerde, de ander was bezig met plastic zakjes en een handstofzuiger.

Ze schraapte haar keel en wees naar de vloer om te laten zien waar ze haar voeten wilde plaatsen en een van de mannen knikte. Ze passeerde meerdere houten deuren van kleine bergruimtes en sloeg nog een hoek om. De gang eindigde drie meter voor haar. Tegen de achterwand stond een blauwe bank zonder kussens waar het lijk tegenaan leunde. Lennart Jönsson, de patholoog-anatoom, zat op de vloer en keek zwijgend naar haar op. Hij zat in een ongemakkelijke houding bij het lijk en had één hand tussen de billen van de dode man. Ze wachtte zwijgend tot hij de thermometer uit zijn endeldarm had gehaald. De muffe lucht was vochtig. Ze rook specie, koud beton en urine, en gokte dat het hoogstens vijftien graden in de kelder was.

‘Hallo, Lennart.’

‘Vicki.’ Hij glimlachte terwijl hij over zijn bril naar haar keek en zij glimlachte terug.

‘Wat hebben we?’ vroeg ze.

Hij keek op de elektronische thermometer. ‘Hij ligt hier al een tijdje. Zijn temperatuur is 25,6, dus is hij niet langer dan tien tot twaalf uur geleden overleden. Ik moet nog een correctie aanbrengen vanwege de temperatuur in de kelder vannacht, maar ik neem aan dat hij gisteravond vlak voor middernacht vermoord is.’

‘Mag ik naar hem kijken voordat je meer zegt?’

‘Natuurlijk.’

‘Lag hij zo?’

Lennart pakte een camera, zocht tussen de foto's van de dode en liet haar er een zien. ‘Zo ongeveer. Misschien iets meer naar links.’ Hij duwde voorzichtig tegen het lijk.

Vicki deed een stap naar voren, pakte Lennarts arm vast en trok hem naar achteren. Hij keek naar haar, aarzelde en ging vervolgens achter haar staan.

Ze concentreerde zich op de dode man. Hij droeg een zwarte broek, een zwart T-shirt en dure sneakers. Verder niets. Hij had een schaafwond op zijn linkerwang, een blauwe zwelling onder de wenkbrauw aan dezelfde kant en een getrimde baard. Zijn ogen waren dof, zijn mond stond open en hij lag in een grote plas opgedroogd bloed.

Lennart trok het T-shirt omhoog, dat zwaar van het vocht was. De buik zat vol bloed en ze zag in elk geval drie ingangswonden.

‘Hij is vier keer gestoken. Ik kan niet met zekerheid zeggen wat er geraakt is, maar twee van de steken zitten in de borstkas, dus denk ik dat zijn hart geraakt is en dan gaat het hard. Dat is waarschijnlijk ook de reden dat hij niet van deze plek gekomen is.’

Ze dacht meteen dat het slachtoffer de dader gekend moest hebben. En dat het iemand was die hem absoluut wilde vermoorden, omdat hij anders de moeite niet zou nemen om het mes meerdere keren in het lichaam te steken. ‘Dit is anders dan de gebruikelijke bendemoorden, nietwaar?’

‘Misschien wel. Er is voor de verandering niet geschoten.’

Lennart ging naast het lijk staan terwijl ze verder praatten. Hij boog zich over het gezicht van de man en scheen in zijn ogen. Die waren dood, opgedroogd. De man zag er jong uit.

Vicki keek over haar schouder. De twee technisch rechercheurs bevonden zich drie meter achter haar en konden alles horen wat ze tegen elkaar zeiden. ‘Wat denk je ervan?’

‘Nog niet zoveel. De verwondingen in het gezicht zijn veroorzaakt voordat hij stierf, maximaal een etmaal ervoor. De moord is hard, zonder poespas, bedoeld om hem af te maken. Het is een zuivere liquidatie, dus wil ik een bendemotief beslist niet uitsluiten. Ik weet dat ze tegenwoordig voornamelijk vuurwapens gebruiken, maar het mes is altijd hun favoriete wapen geweest.’

‘De dader?’

‘Ja, dat is waarschijnlijk een man. Abdel El-Hassan was 1 meter 87 en de steken zitten hoog en zijn heel diep. Het is iemand die toestemming had om heel dicht bij hem te komen. Meer durf ik niet te zeggen.’

‘Heb je nog iets?’

De Zweed schudde zijn hoofd. Een van de technisch rechercheurs was inmiddels bij Vicki’s hiel aanbeland en schraapte zijn keel. Vicki zei ‘tot ziens’ tegen Lennart, draaide zich om en liep naar de lift terug. In plaats van die te nemen liep ze in de tegenovergestelde richting tot ze bij een dwarsgang kwam. Links hingen borden met pijlen die verwezen naar de verwarmingscentrale, het bewonerscentrum en het verzorgingstehuis. Rechts stopte de gang vijf meter verderop bij een deur. Ze liep ernaartoe, opende hem en zag een nieuwe gang met iets wat op recreatieruimten en een televisiekamer leek. Ze besloot terug te gaan naar BB. ‘Weten we iets over de bewakingscamera’s? Werken ze?’

‘Ja, hoewel je dat niet zou denken op een plek zoals deze.’

‘Hebben jullie de opnamen bekeken?’

‘We zijn bezig ze te verzamelen en sturen ze naar jullie toe. Ze zijn digitaal.’

‘Wanneer is het klaar?’

‘Dat zal niet lang duren.’

‘Waar waren ze op gericht?’

‘Op de ingang. Daar hangt een camera die de hoofdingang filmt. Verder niets.’

Vicki wees naar de gang. ‘Hangen daar geen camera’s?’

‘Nee.’

‘Oké. Dat wil dus zeggen dat de dader op meerdere plekken het gebouw binnengekomen kan zijn. Wil je een schema maken vanaf 06.00 uur vanochtend tot een etmaal geleden en precies registreren welke mogelijkheden er behalve de hoofdingang zijn geweest om toegang tot de kelder te krijgen? Welke deuren waren op slot? Wie is in het bezit van de sleutel? En hoe zit het met de hoofdingang? Worden mensen geregistreerd als ze hun sleutelkaart gebruiken om binnen te komen zodat we kunnen zien wie er gekomen en gegaan zijn?’

‘Ik betwijfel of dat kan. Dat zou een inbreuk op de persoonlijke vrijheid zijn,’ zei BB.

‘Het kan helpen als er een moord opgelost moet worden.’

‘Ik informeer ernaar,’ beloofde hij glimlachend.

‘Hoe zit het met de persoonlijke eigendommen van de man? Mag ik ze zien?’

BB opende een grote plastic zak waarin meerdere bewijszakjes zaten. Een sleutelbos aan een platte hanger met een Arabische tekst, een aansteker, sigaretten en een stapel bankbiljetten. Dat sloot diefstal als deelmotief uit.

‘Had hij een mobiel?’

‘Ja. Lars zit ermee in de auto en probeert hem te openen.’

Lars. De grootste nerd van de forensische afdeling. Hij was voor een studieverblijf in de VS geweest en ze wist niet dat hij terug was. Tweeënhalve jaar geleden had ze een oogje op hem gehad, maar dat had nergens toe geleid.

‘Ik ga met hem praten.’

BB knikte.

Ze nam de lift naar boven en controleerde haar gezicht in de spiegel. Ze zag geen witte schilfers, maar vond nog steeds dat haar huid leek op een kruising tussen een verbranding en een middelzware uitbraak van psoriasis. Bjarne en Tonny, twee veteranen van de afdeling, stonden voor de flat. Ze waren naar Højgården aan de andere kant van de Peder Lykkes Vej geweest om de familie van de vermoorde man op de hoogte te stellen.

Ze liep naar hen toe. ‘Hoe ging het?’

‘Z’n gangetje,’ zei Tonny.

‘Ik denk dat je hier meer uniformen moet hebben,’ zei Bjarne. ‘Het duurt niet lang voordat we omsingeld zijn door een volledige bedoeïenenstam. De familie was buiten zichzelf en toen we vertrokken kwam er een grote groep bende-idioten aanrennen. Zo meteen wordt het bal.’

‘Hebben jullie ze verhoord?’

‘Dat was onmogelijk. We halen ze later op.’

‘Als er gedonder komt, moeten jullie versterking oproepen.’ Ze draaide zich om en liep naar de witte Ford Transit-bestelwagen van de forensische afdeling. Lars zat op de achterbank en was volledig verdiept in zijn laptop en de smartphone die hij in zijn hand had. Hij had zijn baard afgescho-

ren, maar had tegenwoordig zwart krullend hoofdhaar, waardoor zijn gezicht was veranderd. Hij leek nu nog jonger.

Lars opende de schuifdeur met een geschrokken uitdrukking op zijn gezicht.

‘Wat is er, Lars? Heb je een spook gezien?’

Hij glimlachte verontschuldigend. ‘Nee, ik was helemaal verdiept in de mobiel en ik... ik ben gewoon verrast.’

‘Hoe gaat het met je? Ik wist niet dat je alweer terug bent.’

‘Ik ben twee maanden geleden teruggekomen. Het gaat goed.’

Ze keek naar hem. Er was iets.

‘Ik ga trouwen.’

Tweeënhalf jaar geleden zou dat pijn gedaan hebben, maar nu kon het haar niet schelen. Zij was ook bezet, maar wilde niet trouwen. ‘Wat fijn voor je. Wie is de gelukkige vrouw op wie we allemaal jaloers zijn?’

Hij keek haar onderzoekend aan.

‘Ik meen het, Lars. Ik heb drie jaar lang een oogje op je gehad. Toen verdween je en nu ben je terug en ga je trouwen.’

‘Daar heb je nooit iets over gezegd.’

Nam hij haar in de maling? Nee, hij was misschien alleen verrast en in de war. Het was altijd hetzelfde. Zij moest mannen veroveren en het initiatief nemen tot dates en seks. Of zoals bij Lars, met een fucking lichtreclamebord met de tekst IK HEB EEN OOGJE OP JE ZWAAIEN om het die sukkel te laten snappen. Als dat ooit gebeurde. Het was echter gemakkelijk om het nu tegen hem te zeggen. Nu het voorbij was.

‘Nou, wat heb je voor me? Is het je gelukt om zijn mobiel te openen?’

‘Jazeker.’

‘Vertelt die iets over het tijdstip van de moord?’

‘Misschien. Hij is gisteravond om 22.51 uur voor het laatst gebruikt. Er is gebeld van een nummer dat ik niet kan achterhalen.’

‘We moeten dat tijdstip aan iedereen laten weten,’ zei ze. ‘Wacht even. Ze stuurde een sms naar Lennart, BB en de betrokken rechercheurs.’

‘Waarom is de bende-eenheid er niet? Dit is hun werk toch?’ vroeg Lars.

‘Ze hebben hun handen vol omdat ze met Pusherstreet geholpen hebben,’ legde Vicki uit. Ze had geen tijd voor smalltalk over politiewerkzaamheden. ‘Wat vertelt zijn mobiel?’

‘Hij sprak Arabisch. Sommige mails en sms’jes zijn in het Arabisch.’

‘De laatste keer dat we contact hadden sprak je geen Arabisch.’

‘Ik heb het in de VS gestudeerd. Het is tenslotte de taal van de toekomst.’

Ze wist niet of hij bedoelde dat het binnenkort de belangrijkste taal in de wereld zou zijn of dat het in toenemende mate de moedertaal van criminelen was, maar dat kon haar niet schelen.

Ze pakte haar mobiel en liet hem de inscriptie op de sleutelhanger zien.

‘Wat staat daar?’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Dat is de sjahada, de islamitische geloofsgetuigenis.’

‘Wat betekent het?’

‘Er is geen God behalve Allah en Mohammed is zijn profeet.’

‘Ben je heel religieus als je met zo’n sleutelhanger rondloopt?’

‘Niet per se. Tegenwoordig is de islam de grote gemeenschappelijke noemer, maar dat zegt niet alles.’

‘Het lijkt een beetje oppervlakkig, nietwaar? Wat heb je verder in zijn mobiel gevonden?’

‘Veel sms’jes, heel veel. Ik heb ze vluchtig doorgekeken, maar heb niets verdachts gevonden, niets wat geheimtaal lijkt. Ze gaan voornamelijk over afspraken maken en felicitaties voor van alles en nog wat.’

‘Heb je iets van de afgelopen drie dagen gevonden?’

‘Ja, er zijn veel in- en uitgaande telefoontjes geweest. Ik heb een lijst met sms’jes en telefoonnummers gemaakt. De laatste sms ontving hij om 21.47 uur van een nummer dat niet achterhaald kan worden.’

‘Hoe lang heeft het telefoontje van gisteravond geduurd?’

‘Een minuut en zevenentwintig seconden.’

‘Mag ik de lijst zien?’

Hij gaf haar zijn laptop en ze keek naar de spreadsheet waarop Abdels telefoonverkeer van de afgelopen vijf dagen was vermeld. Haar ogen gleden over de nummers tot ze bij de laatste kwam. Ze pakte haar eigen mobiel en belde om te controleren of het in gebruik was, zodat het achterhaald kon worden. Geen verbinding. ‘Kun je uitzoeken of dit een buitenlands nummer is en of de eigenaar geregistreerd is?’

Hij knikte.

Van een paar nummers was er heel vaak ge-sms’t en gebeld. Ze bestu-

deerde de nummers die vaker voorkwamen. Zes ervan waren geheim.

‘Kunnen jullie deze nummers achterhalen?’ vroeg ze. Ze wees naar de verborgen nummers op de adreslijst.

‘Als het om een prepaidkaart gaat, kunnen we dat niet, maar sommigen hebben de nummerweergave alleen geblokkeerd en dan kunnen we ze wel vinden. En we kunnen eventueel een driehoeksmeting doen en zo de positie...’

Vicki luisterde niet meer naar hem.

Ze keek naar het nummer op de adreslijst waar AS bij stond. Vervolgens haalde ze haar eigen mobiel uit de binnenzak van haar jas, zocht de naam en drukte erop zodat het nummer verscheen. Het was zijn nummer. AS stond voor Axel Steen.

3

Axel Steen hoorde het knerpende geluid van wegspringende steentjes onder autobanden aan de voorkant van het huis. Hij stond in de tuin en keek in westelijke richting. De hemel boven de VM-Bjerget was lichtblauw en onbewolkt. Vogels in de lucht, de geur van vers gemaaid gras in zijn neusgaten, de tuin was weelderig groen en volop in bloei. Hij stond met de greep van de schep tegen zijn blote buik. Hij was kalm, ook toen hij hoorde dat de motor werd uitgezet. Ze zouden nooit op een moment als dit komen. Een middag, in daglicht en volledig zichtbaar. En al helemaal niet als zijn vrouw en dochter er niet waren.

Toch dacht hij aan de kast waarin zijn pistool lag. In gedachten opende hij de deur, toetste de kluiscombinatie in en zag de H&K voor zich. Hij berekende hoeveel tijd er zou verstrijken voordat hij de kolf van het pistool in zijn hand zou voelen, haalde zijn mobiel tevoorschijn en controleerde de bewakingscamera's die de straat en de oprit voor zijn woning bewaakten.

Axel haalde diep adem, het zweet op zijn huid van het werken in de tuin was koud geworden. Hij veegde zijn handen af aan een doek, zette de schep weg, trok zijn T-shirt aan en wierp een laatste blik op de rozen. Vervolgens liep hij de drie treden naar de serre op en keek om zich heen

terwijl hij het scherm van zijn mobiel in de gaten hield. De auto stond langs de stoep, het portier aan de linkerkant werd geopend, een vrouw stapte uit. Hij liep de zitkamer in en was van plan daar te blijven wachten tot er werd aangebeld. Toch liep hij naar de hal.

Ze had maar zeventien seconden nodig om aan te bellen. Hij deed de deur meteen open, maar zei niets. Vicki Thomsen glimlachte op die ietwat onschuldige manier van haar. Hij registreerde dat ze eerst naar zijn gezicht en vervolgens naar zijn lichaam keek.

‘Axel, mag ik binnenkomen?’

Hij zei niets, maar stapte opzij en gebaarde dat ze verder mocht lopen.

Ze was niets veranderd.

Toen ze in de zitkamer waren, bleef ze staan en keek om zich heen. Hij volgde haar blik en zag zijn huis door haar ogen. Was ze verrast?

Ze draaide zich half naar hem om. ‘Mag ik gaan zitten?’

‘Ja.’

Ze had een tas onder haar arm, die ze op de bank legde voordat ze ging zitten. Haar vlak bij elkaar staande bruine ogen bestudeerden hem opnieuw. Eekhoornogen had hij ze vroeger genoemd. Ze had uitslag in haar gezicht. Ze zweeg alsof het zijn beurt was om iets te zeggen, maar hij wilde haar niet tegemoetkomen.

Hij bleef staan.

‘Hoe is het met je?’ vroeg ze.

‘Het is lief dat je het vraagt, maar dat is niet de reden waarom je hier-naartoe gekomen bent.’

Ze zuchtte. ‘Nee, maar ik ben nieuwsgierig. Hoe gaat het met Emma?’

‘Dat gaat.’

‘En hoe is het om getrouwd te zijn?’

‘Vicki...’

Ze keek met een taxerende blik naar hem. ‘Zoals je weet ben ik het hoofd van sectie 2 geworden.’

‘Je bent hier ook niet naartoe gekomen om over je carrière te vertellen.’

‘Nee. Dat klopt.’ Ze aarzelde. ‘Je naam is opgedoken in een moordzaak.’

Axel keek naar haar. Hij deed zijn best er onbewogen uit te zien, maar was verrast. Hij had iets anders verwacht. Een smeekbede om terug te komen. Een verzoek om hulp. Alles behalve dit. Hij bedacht wat het kon

betekenen. Ze zou misschien een eenvoudige verklaring van hem willen. Zijn mening over bepaalde mensen in de zaak. Het kon echter ook een aanval op zijn geloofwaardigheid als onderzoeker zijn. Ze staarden naar elkaar tot ze de stilte verbrak en tegelijkertijd van hem wegkeek.

‘Zegt de naam Abdel El-Hassan je iets?’

‘Misschien wel.’

‘Een vijftientigjarige tweedegeneratieallochtoon die ook Hashan genoemd wordt. Hij is doodgestoken in een kelder onder een flatgebouw in Urbanplanen.’

‘O ja?’

‘Hij was betrokken bij een zaak waar je vijf tot zes jaar geleden onderzoek naar gedaan hebt.’

‘Waarom vraag je dan of ik hem kende? Je hebt het verslag van het onderzoek blijkbaar gelezen.’

Ze stond op van de bank, stopte haar handen in de zakken van haar spijkerbroek, liep naar de boekenkast en wierp hem een blik toe. ‘Hoe gaat het in de veiligheidsbranche?’

‘Dat gaat goed. Wat wil je van me, Vicki?’

‘Ik wil dat je me vertelt wat je over Hashan weet.’

‘Ik heb niets over hem te vertellen. Je kunt alles in het verslag lezen en dat heb je al gedaan.’

Ze kenden elkaar al jaren. Axel had haar opgeleid en de manier waarop ze met elkaar omgingen zou gekenmerkt moeten worden door hun vroegere relatie, maar zo gedroeg ze zich niet. Ze gedroeg zich alsof ze zijn baas was, alsof ze het recht had om in zijn leven binnen te dringen en vragen te stellen.

‘Ik wil alles horen wat je over Hashan en zijn milieu weet. Ik wil de zaak samen met je bekijken.’

‘Dat wil ik niet.’

‘Kun je het niet of wil je niet?’

‘Allebei.’

‘Maar dit is een bijzondere zaak.’

‘Ik heb hier ook iets bijzonders.’

‘Ik begrijp het, Axel, maar ik heb je hulp nodig.’

Hij had zijn armen over elkaar geslagen. Wat probeer ik bij elkaar te

houden? vroeg hij zichzelf. Wil ik mijn leven beschermen, of probeer ik mijn behoefte om meer te weten te komen te verdringen?

‘Je telefoonnummer staat in zijn adressenlijst.’

‘En?’

‘Hoe goed ken je hem?’

Abdels dood maakte hem verdrietig. Hun wegen hadden elkaar een paar keer gekruist en één keer was dat in een verslag vermeld. Het had niets te betekenen dat Vicki hier was. Als het daarom was. ‘Ik kende hem. En ik begrijp dat je graag zo veel mogelijk wilt weten, maar ik heb hem al heel lang niet meer gesproken. Ik zou je helpen als ik dat zou kunnen, Vicki, maar dit heeft niets met mij te maken.’

Ze haalde diep adem en pulkte aan haar nagelriemen. ‘Ik heb behoefte aan iemand met ervaring.’ Ze keek naar hem en trok haar wenkbrauwen op. Al haar superioriteit was verdwenen. ‘Denk je er wel eens over na om terug te komen?’

‘Nee.’ Hij antwoordde veel te snel.

‘Je hebt zoveel ervaring en daarnaast heb je informatie over het slachtoffer en het milieu. We kunnen een oplossing bedenken.’

Daar moest ze haar superieuren toestemming voor vragen.

‘Ik heb geen belangstelling, Vicki. En nu moet je gaan. Ze komen zo meteen thuis en mogen je hier niet zien.’

Ze fronste haar voorhoofd en keek met een sceptische blik naar hem. ‘Mis je het nooit?’

‘Nee.’

‘Mag ik terugkomen als ik een concrete vraag heb?’

‘Nee.’

Op het moment dat hij antwoord had gegeven, wist hij dat ze zich daar niet aan zou houden.

Hij voelde zich niet op zijn gemak, zowel vanwege Vicki's bezoek als Abdels dood. Hij liep naar de keuken, zette de waterkoker aan en haalde diep adem. Het verwarmingselement gonsde en kwam vervolgens tot leven met een serie korte harde knallen die hem deden denken aan het geluid van de salvo's uit een automatisch vuurwapen.

Zes jaar geleden was een Somalisch meisje verkracht door haar oom

in Urbanplanen. Dat was niet bekend bij de politie of de sociale instanties. Ze hoorden pas wat er was gebeurd toen de zeventienjarige broer van het meisje, Qadir, de oom doodschoot. Qadir dook onder en er begon een klopjacht op hem. Abdel was Qadirs vriend. Via hem lukte het Axel om Qadir over te halen zich te melden. Zowel zijn jeugdige leeftijd als de angst dat zijn zus opnieuw verkracht zou worden, waren verzachtende omstandigheden. Dat had Axel gebruikt om een beroep te doen op Abdel, die uiteindelijk samen met Qadir naar het hoofdbureau was gekomen. Hij kreeg inderdaad strafvermindering en werd na twee jaar vrijgelaten. Ondanks zijn harde jeugd in Urbanplanen kon Qadir het gevangenisleven niet aan en al tijdens zijn voorlopige hechtenis in de Vestre-gevangenis werd hij ziek. Hij kreeg dwanggedachten en ging door het lint. Axel had regelmatig contact met Abdel en probeerde te helpen, zodat Qadir er niet helemaal aan onderdoor ging. Abdel was een van de weinige dealers in het getto die met de politie wilden praten. Hij was getalenteerd en bijdehand op een manier die Axel aan een jongere uitgave van zichzelf deed denken. Een paradox van iets zachts en aarzelends gecombineerd met veroordelingen voor geweld en bedreigingen op zijn cv. Een paar jaar lang ontmoetten ze elkaar regelmatig, daarna was het contact minder geworden en hoorde hij drie jaar lang niets meer van Abdel. Tot een jaar geleden.

Axel vermoedde dat Abdel was omgekomen in de eindeloze bendeoorlogen tussen diverse groepen allochtonen in Kopenhagen. Amager was traditioneel motorbenderrein, maar het getto Urbanplanen bevond zich volledig buiten de controle van de motorbendes. Die markt was in handen van een groep jonge allochtonen die vrienden en vijanden in de hele stad hadden. Een mensenleven was niet veel waard in die kringen. Abdel was zowel geliefd als plichtsgetrouw geweest, dus verbaasde zijn dood hem. Hij wist echter ook dat Abdel de afgelopen jaren veel gevaarlijkere dingen had gedaan dan alleen wiet en drugs verkopen.

Axel schonk water op de oploskoffie, roerde en bracht de beker naar zijn mond. Hij blies en slurpte de gloeiend hete vloeistof naar binnen zodat die afkoelde tussen zijn lippen. Hij kreeg meteen trek in een sigaret, en als een kettingreactie in alle zenuwuiteinden volgde de behoefte aan iets sterkers, iets wat verslavender was. Hij was clean sinds hij was getrouwd:

geen alcohol, wiet of coke. Maar de drang lag op de loer. Hij zette de beker koffie neer, liep de zitkamer in, pakte de yogamat achter de deur vandaan, rolde hem uit, ging op zijn rug liggen en begon buikspieroefeningen te doen. Vervolgens ging hij op zijn buik liggen en tilde zijn bovenlichaam en benen van de vloer, waarna hij zich opdrukte tot hij begon te verzuren en zijn lichaam niet meer van de grond kreeg. De geur van zout water en zweet. Hij deed zijn ogen dicht.

4

‘Besef je dat ze samenwerken met allerlei krankzinnige regimes en bedrijven? Dat ze miljoenen euro’s investeren in een Russisch bedrijf dat wapens aan Assad verkoopt? En met zijn andere hand stopt Zorn geld in een bedrijf dat met een paar Turken als bemiddelaars de rebellen van raketssystemen voorziet die vervolgens bij IS belanden. Het kan Zorn niets schelen, zolang hij maar geld verdient.’

Axel bestudeerde Asger Birk volkomen kalm. De vriendelijke, altijd glimlachende man had een gemiddelde lengte en was gespierd. Hij had blauwe ogen, was kaal, had een kort baardje en flaporen. Hij was een schuchtere man die liever op de achtergrond bleef dan op de voorgrond te treden. Nu leek hij verward en misschien ook boos op zichzelf, maar Axel had geen tirade over Zorns dubieuze investeringen verwacht toen hij de IT-investeringsdeskundige ontsloeg. Birk spande zijn armspieren en balde zijn vuisten ritmisch. Zijn hoofd was rood en hij leek rusteloos en wanhopig.

‘Ik weet dat je 250.000 euro overgemaakt hebt naar een IT-bedrijf dat een nieuwe online investering voor ons zou ontwikkelen. Dat geld willen we terug hebben voordat je hier vertrekt.’

Birk leek te piekeren over zijn mogelijkheden, maar hij moest weten dat er geen uitweg was. De firma waarnaar hij geld had overgemaakt, bleek van hemzelf te zijn en was alleen voor dit doel opgericht. Er waren geen werknemers, geen boekhouding, geen eigen kapitaal, het enige wat het bedrijf had was een kwart miljoen euro. Of had gehad, want inmiddels was het weg. Vergeleken met de andere zaken waarnaar Axel onderzoek

had gedaan sinds hij voor Zorn werkte was het onhandig en naïef opgezet.

‘Ik weet niet waarover je het hebt. Ik heb heel veel projecten opgestart.’

‘Platform Solutions is een bedrijf dat voor de gelegenheid opgericht is. Laten we er geen woorden meer aan vuilmaken. Je bent hier klaar en gaat eruit. En wat je achterovergedrukt hebt betaal je terug. Daarmee is de kous af en daar moet je blij mee zijn.’

Asger Birks schouders zakten een stukje en zijn lichaam ontspande zichtbaar. Was hij bang geweest dat ze aangifte tegen hem zouden doen? Axel keek hem met een koele blik aan, de ogen van de ander dwaalden rond maar keerden de hele tijd naar Axels gezicht terug.

‘Ik snap niet dat je voor zo’n klootzak als Zorn kunt werken. Je had een reputatie. Ik heb gehoord dat je een held was en nu ben je betrokken bij zwendel, smerige zaakjes en bedrog. Doe je het voor het geld? Hoeveel betaalt hij je? Honderd per maand? Of nog minder?’ Hij lachte luidkeels. ‘Zet je je reputatie voor minder op het spel?’

Vroeger was dit het moment geweest waarop ik was opgestaan, hem aan zijn kraag had opgetild, hem een smerige klootzak had genoemd en hem keihard in zijn gezicht had gemept, dacht Axel met een toegeeflijke glimlach naar Birk.

‘Dat doet niet ter zake. We willen het geld terug hebben.’

‘Ik heb het niet.’

‘Je hebt het wel. Het staat op een rekening bij de Danske Bank.’

Birk sperde zijn ogen open.

‘Misschien denk je dat we geen contacten hebben, maar die hebben we wel.’

Birk keek naar de vloer. Axel was verbaasd over de afwezigheid van de man. Hij had dat vaker meegemaakt als hij een schuldige misdadiger verhoorde en de verdachte voortdurend bezig was geweest met uitvluchten zoeken en verhalen verzinnen; alibi’s en excuses die – als Axel goed voorbereid was – er slechts toe leidden dat de schuldige steeds verder verwikkeld raakte in zijn netwerk van leugens. Birks afwezigheid werd echter niet veroorzaakt doordat hij Axel te slim af wilde zijn; hij leek op de een of andere manier verlamd, alsof hij een innerlijke strijd voerde met een probleem dat niets met Zorn Investments of zijn misdrijf te maken had.